

ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

Βάιος Διονυσόπουλος

Ο παππούς ο Βάιος, ήταν ο πρώτος που με κράτησε στα χέρια του όταν γεννήθηκα και μετά τη μάνα μου, ο πρώτος που αντίκρισα. Εκείνος που μ' έμαθε να λέω βρόμικα ανέκδοτα, ν' αγαπώ τους αριθμούς και τις λέξεις, να σπάω καρύδια με την ψίχα ατόφια, να ρουφάω τον χυμό απ' το καρπούζι με το καλαμάκι, να σφυρίζω με τα δάχτυλα, να μη φοβάμαι το σκοτάδι, να σέβομαι τα ζώα. Μαζί του έμαθα και ποδήλατο αλήτικο, αυθάδικο, επικίνδυνο και σχεδόν ποτέ καθιστό, κάργα στις ορθοπεταλιές και τα απαγορευμένα, αλλά με κάποιο περίεργο τρόπο, αξιοπρεπές και με σεβασμό στον κίνδυνο. Το αγάπησα μέσα από τα δικά του μάτια. Αγάπησα και τα μάτια του, τα γαλανά, τα αιγιματικά, τα πειρακτικά, τα σιωπηλά, τα μαλωτικά, τα χαϊδευτικά. Όλος ο κόσμος μου, μέσα στα μάτια του, καθρέφτης...

Κάθομαι στη κουζίνα του σπιτιού του εδώ και ώρες και χαζεύω τη λεμονιά της πίσω αυλής, σε μια γλυκιά αφηρημάδα της σχεδόν καμιάς σκέψης. Από φόβο. Από φόβο ότι αν σκεφτώ, τότε θα 'ρθουν όλα και θα με πλακώσουν. Κρατώ σφιχτά στα ιδρωμένα μου χέρια το γράμμα που βρήκα ψαχουλεύοντας στα πράγματά του. Αφημένο για μένα, προσεκτικά διπλωμένο και βαλμένο σε γαλάζιο σαλιωμένο φάκελο με το μονόγραμμά του και τη μυρωδιά της Fahrenheit που ο παππούς δεν άλλαζε ποτέ. Είχε μια εμμονή μ' αυτή τη μυρωδιά και όταν του αγοράσαμε πριν δύο καλοκαίρια άλλο άρωμα, πιο «μοντέρνο», μας μούτρωσε και δεν το άγγιξε ποτέ. Οι άλλοι δεν την καταλάβαιναν αυτή του την εμμονή. Αλλά εγώ, τις παραξενιές του τις καταλάβαινα πάντα και με κάποιο τρόπο μου φαίνονταν απόλυτα λογικές. Τις πιο πολλές φορές χωρίς να χρειαστεί καν να μιλήσουμε, απλά και συνωμοτικά, αντρίκια!

Ο παππούς έφυγε χθες. Και σήμερα του είπαν αντίο όλοι, εκτός από μένα. Εγώ πειστωμένα καρφωμένος στα 12, καλοκαιριάτικη ποδηλατάδα, πρώτα μαθήματα ταβλιού, τρυφερά βλέμματα περηφάνιας για τον έλεγχο της Έκτης με 10 σε όλα, ατέλειωτες κουβέντες για το δικό μου μέλλον και το δικό του παρελθόν. Ενώναμε τις ιστορίες μας και φτιάχναμε μια παλιοκαινούργια! Και κάπου εκεί στη μέση συναντιόμασταν, με φόντο αξέχαστο τη λεμονιά της πίσω αυλής, τη μυρωδιά του νυχτολούλουδου και της σιτρονέλας και τα κυριακάτικα μεσημέρια που ο παππούς απολάμβανε με ουζάκι. Τα χέρια του κρατούσαν το ποτήρι κι εγώ δεν έπαιρνα τα μάτια μου από εκείνο το σημάδι της δεξιάς του παλάμης. Ήταν για μένα σιγουριά πως όσο υπήρχε το σημάδι, υπήρχε κι ο παππούς, υπήρχαν και τα μάτια του, και οι καυγάδες μας για την ΑΕΚ που δεν του έκανα ποτέ το χατίρι να την υποστηρίξω. Αλλά και η αγάπη μας για το γαλάζιο χρώμα, τον μπακλαβά, τις παρελάσεις, τα πονηρά ανέκδοτα, τη μυρωδιά της βροχής, τις γαλότσες, τα λεμόνια, τα κομμένο καρπούζι ...

Στα αυτιά μου ακόμη τα λόγια του:

«Βάγια μου, θέλω να ξέρεις, πως πάντα ένιωθα ένας τυχερός άνθρωπος! Σαν παιδί τυχερός, γιατί μεγάλωσα μέσα στην κατοχή και το πρώτο μου παιχνίδι ήταν ένα γερμανικό λάφυρο-κράνος που το έβαζα στο κεφάλι και κορόιδευα τον Χίτλερ και καμιά φορά κατουρούσα και μέσα κι έπαιρνα την παιδική μου εκδίκηση! Έτσι, έμαθα να ζω ευτυχισμένος με αυτό που είχα...

Ήμουν τυχερός που η πρώτη μου μπάλα ήταν φτιαγμένη με ένα σοσόني της μάνας μου, παραγεμισμένο με κουρέλια, βρακιά, κορδέλες και ραμμένο από τη γιαγιά μου, για να με βγάλει απ' το κεφάλι της. Τυχερός γιατί μεγάλωσα σε μια γειτονιά με πολλά παιδιά, μπόλικη μύξα και δρόμους με χώμα που πάνω του σχεδιάζαμε γήπεδα, σκάλες για κουτσό, κύκλους για ξυλίκι, ίσιες γραμμές πλάι στον τοίχο για μακριά γαϊδούρα και αμάδες. Ανοίγαμε λακουβάκια και ζωγραφίζαμε κύκλους για το παιχνίδι με βόλους και γκαζές και μας έβρισκε η νύχτα μαύρους, ελεεινούς και χορτασμένους παιχνίδι!

Το τρένο πάλι, ήταν μεγάλη μας τύχη! Στα εγκαταλελειμμένα του βαγόνια και στη σκιά τους παίζαμε κλέφτες κι αστυνόμους, κρυφτό και το κυνήγι χαμένου θησαυρού και αργότερα πάλι, ραντεβού και ραβασάκια στα κρυφά. Ήμουν τυχερός που 'χα συγκάτοικο και νοικάρη στο δωμάτιο της πίσω αυλής, έναν καραγκιοζοπαίχτη της εποχής, τον Μανώλη. Το καλοκαίρι έπαιζε καραγκιόζη και το χειμώνα άσπριζε σπίτια. Η συλλογή του από φιγούρες αλλά και... η καρδιά του,

τεράστια! Κι εγώ, ο κληρονόμος όλων των φθαρμένων αλλά μαγικών σεραγιών, μπαρμπαγιώργων, κολλητηριών, φιδιών και βάλει!

Τυχερός και στα πέντε, όταν ένας ξάδελφος της μάνας μου βρήκε δυο ρουλεμάν από τροχούς αυτοκινήτων και μου χάρισε το ωραιότερο ξύλινο πατίνι που υπήρξε ποτέ, αλλά και στα έξι που έλεγα τα κάλαντα, μάζευα κάτι ψευτοδραχμές και ντουγγού στην κυρά Φωφώ που νοίκιαζε ποδήλατα. Τα γόνατα μονίμως μαύρα, γδαρμένα αλλά σε κανα-δυο χρόνια μπορούσα να κάνω ποδήλατο χωρίς να πληρώνω νοίκι, στο σαράβαλο του πατέρα μου, που η αλήθεια είναι, δεν το έφτανα καλά γιατί είχε ψηλά τη σέλα, αλλά εγώ πάντοτε έβρισκα τρόπο και βολευόμουν! Ήμουν τυχερός γιατί στα 12, κοντά στα Χριστούγεννα, νυχτερινό γυμνάσιο, βράδυ, με την επιστροφή στο σπίτι με περίμενε έκπληξη πίσω από την πόρτα της κουζίνας. Αντρικό ποδήλατο πορτοκαλί, Bauer με φανάρι, κουδούνι, τρόμπα και πίσω σχάρα. Έκανα την κουζίνα δωμάτιό μου, το τραπέζι κρεβάτι μου και ξενύχτισα στο χάζεμα! Μέτραγα αντίστροφα τα λεπτά για την ώρα που θα το οδηγήσω. Το επόμενο πρωί το καβάλησα, έβαλα και ένα καλαθάκι με το κολατσιό στη σκάρα και ξανακατέβηκα απ' αυτό όταν απολύθηκα από φαντάρος! Μ' αυτό στη δουλειά το πρωί, στο νυχτερινό σχολείο το βράδυ, από το Κέντρο στον Ταύρο, στους προσκόπους, στου Φωστήρα για μπάλα κάθε Κυριακή, παρέα με κάποιο φίλο «φορτωμένο» πίσω.

Ένα βράδυ, επέστρεφα από το σχολείο κι έβρεχε πολύ, κατέβαινα τη μεγάλη κατηφόρα του Πουλόπουλου από Θησείο προς Πετράλωνα. Η ρόδα του χώθηκε στις ράγες του τραμ κι εγώ βρέθηκα ανάσκελα πενήντα μέτρα πιο κάτω να κοιτάζω έκπληκτος τον γεμάτο με αστέρια ουρανό και το ποδήλατο εβδομήντα μέτρα πιο κάτω, επίσης ανάσκελα...

Πάντα τυχερός όμως, δεν έσπασα τίποτα και το ποδήλατο, με φιλότιμο, άντεξε κι αυτό. Σηκώθηκα, ξεσκονίστηκα, ξανακαβάλησα και πέρασα από το σπίτι της γιαγιάς σου. Της σφύριξα για να ησυχάσει ότι είμαι καλά. Έτσι αγόρι μου, έμαθα όλα μου τα χρόνια να καβαλώ το ποδήλατο, να πέφτω, να σηκώνομαι, να ξεσκονίζομαι και να ξανακαβαλώ. Με μεγαλύτερη σιγουριά κάθε φορά...

Το ποδήλατό αυτό, που με έμαθε να ξανασηκώνομαι, στο αφήνω με λατρεία. Το ευχαριστώ μου για τις αξέχαστες διαδρομές μας και την ευχή, να νιώθεις τυχερός με ό,τι η ζωή σου δίνει. Αυτή είναι η πραγματική ευτυχία. Και να σε αξιώσει ο Θεός, να έχεις έναν τέτοιο «φωτεινό» εγγονό που να σε μάθει να ζεις την ζωή από την αρχή της και τη μέχρι τότε τύχη σου να τη βρίσκεις λίγη...»

Ο παππούς ...

Τάξη/Σχολείο: Γ5-Νέα Γενιά Ζηρίδη

Θεματική: Ανθρώπινες Σχέσεις

Το διήγημα απέσπασε το **1^ο ΒΡΑΒΕΙΟ** στον 5^ο Διασχολικό Διαγωνισμό Πολυτροπικού Διηγήματος με τίτλο **«Ξετυλίγοντας το νήμα της δικής σου ιστορίας με λέξεις, εικόνες κι αριθμούς»**, που διοργάνωσαν τα εκπαιδευτήρια «Νέα Γενιά Ζηρίδη», το ΠΙΟΠ και οι Εκδόσεις Κέδρος το σχολικό έτος 2017-2018.

Δείτε πληροφορίες [ΕΔΩ](#).